

Áfrýjunardómstóll GSÍ

Priðjudaginn 17. mars 2015.

Nr. 1/2015

Gunnar Jónsson

gegn

mótsstjórni sveitakeppni drengja 15 ára og yngri sem haldin var á Selsvelli, Flúðum, dagana 22.-24. ágúst 2014.

Dómur Áfrýjunardómstóls GSÍ

Sóknaraðili skaut málínu til Áfrýjunardómstóls GSÍ 3. febrúar 2015. Hann krefst þess að hinum kærða úrskurði Dómstóls GSÍ, þar sem kæru sóknaraðila í málínu var vísað frá, verði hrundið og lagt fyrir Dómstól GSÍ að leggja efnisdóm á málið.

Varnaraðili krefst þess aðallega að málínu verði vísað frá dóminum. Til vara krefst hann þess að hinn áfrýjaði úrskurður verði staðfestur.

Að kröfju sóknaraðila og með samþykki varnaraðila félst dómstólinn á munnlegan málflutning sem fram fór þriðjudaginn 10. mars sl. Málið var dómtekið að loknum málflutningi.

Málavöxtum er lýst í úrskurði aganefndar GSÍ dags. 10. nóvember 2014 og í úrskurði Dómstóls GSÍ dags. 27. janúar 2015.

Málið varðar háttsemi sóknaraðila á 1. degi í fyrrgreindri sveitarkeppni, en á 15. braut og síðar á 3. teig, en það holl sem í hlut átti hafði byrjað á 10. teig, urðu atvik þau sem síðar leiddu til kæru til aganefndar GSÍ.

Aganefnd GSÍ kvað upp úrskurð þann 10. nóvember 2014. Komst nefndin að þeirri niðurstöðu að háttsemi sóknaraðila hafi verið ámælisverð og þóttu viðurlög hæfilega ákveðin áminning til sóknaraðila með vísan til 12. gr. reglugerðar um aganefnd GSÍ.

Sóknaraðili kærði úrskurð aganefndar GSÍ til Dómstóls GSÍ og gerði þær dómkröfur aðallega, að hinn kærði úrskurður verði ómerktur, en til vara, að hann verði sýknaður af kröfum varnaraðila.

Varnaraðili krafðist þess aðallega að málínu yrði vísað frá domi. Til vara krafðist hann þess að hinn kærði úrskurður aganefndar í málínu nr. 2/2014 yrði staðfestur.

Dómstóll GSÍ tók málið fyrir og kvað upp úrskurð þann 27. janúar 2015. Dómstóll GSÍ komst að þeirri niðurstöðu að úrskurður aganefndar í málínu væri endanlegur, sætti því ekki kæru til Dómstóls GSÍ, og vísaði málín frá domi.

Frávísunarkrafa varnaraðila.

Varnaraðili byggir aðalkröfu sína á að áfrýjunarfrestur hafi verið liðinn sbr. 2. mgr. 13. gr. laga um dómstóla GSÍ, en þar segir að frestur til að áfrýja máli til áfrýjunardómstólsins skal vera 5 dagar frá því að dómur Dómstóls GSÍ var upp kveðinn og skulu almennir frídagars ekki telja þar með. Dómstóll GSÍ hafi ekki lagaheimild til að ákveða lengri áfrýjunarfrest.

Sóknaraðili byggir kröfu sína um að hafna beri frávísunarkröfu varnaraðila m.a. á ákvörðun Dómstóls GSÍ um að áfrýjunarfrestur telst hefjast tveimur dögum eftir dagsetningu úrskurðar í málinu.

Pá byggir sóknaraðili á að ósamræmis gæti hvað áfrýjunarfrestinn varðar í lögum um dómstóla GSÍ, 2. mgr. 13. gr. annars vegar og hins vegar 9. mgr. 9. gr.

Ennfremur vísar sóknaraðili til 1. mgr. 9. gr. laga um dómstóla GSÍ, sbr. 3. mgr. 14. gr. þeirra laga þar sem kveðið er á um að kæra, í þessu tilviki áfrýjun, berist á skrifstofu GSÍ og kærandi, í þessu tilviki sóknaraðili, á rétt á því að fá kvittun fyrir móttöku áfrýjunar. Skrifstofa GSÍ er almennt opin virka daga frá 9 - 17, þ.e. frá mánudegi til föstudags. Því ætti frestur í þessu tilviki að miða við fjölda virkra daga þegar sóknaraðili átti þess kost að fá kvittun fyrir móttöku áfrýjunar.

Allan vafa í þessu efni beri að dæma sóknaraðila í hag.

Krafa sóknaraðila um að hinn kærði úrskurður dómstóls GSÍ verði hrundið og lagt fyrir dómstól GSÍ að leggja efnisdóm á málið.

Sóknaraðili hafði í kæru sinni til Dómstóls GSÍ byggt á því að ákvæði 12. gr. reglugerðar um aganefnd GSÍ, sem kveður m.a. á um að úrskurðir aganefndar séu endanlegir og verði ekki áfrýjað, hafi ekki lagastoð.

Sóknaraðili telur orðalag bæði í 1. og 15. gr. laga um dómstóla GSÍ fullkomlega skýrt og ekki unnt að túlka það nema á einn veg. Sú regla verði ekki sett, öðruvísi en með breytingum á þessum lögum, að réttur til málskots sé tekinn af þeim sem borinn er sökum og úrskurðaður til viðurlaga af aganefnd GSÍ eða öðrum nefndum á vegum sambandsins. Beri því að fella hinn kærða úrskurð úr gildi og leggja fyrir dómstól GSÍ að taka málið til efnismeðferðar.

Pá byggir sóknaraðili á því að Dómstóll GSÍ hafi komist að þeirri niðurstöðu í hinum áfrýjaða úrskurði að reglugerð um aganefnd GSÍ gengi framar lögum um dómstóla GSÍ. Að svo virðist sem Dómstóll GSÍ reisi niðurstöðu sína helst á því að áður hafi ekki komið fram athugsemdir við þessa tilhögun sem staðið hafi allt frá árinu 2007. Það að ekki hafi komið fram athugasemd fyrr geti aldrei leitt til þess að þar með gangi ákvæði 12. gr. reglugerðarinnar framar lögum um dómstóla GSÍ.

Sóknaraðili telur nauðsynlegt að fá úrskurð dómstóla GSÍ um hvort reglugerðarákvæði sem þetta standist.

Varnaraðili byggir á því að úrskurðir aganefndar séu, skv. 12. gr. reglugerðar um aganefnd, endanlegir og því sé ekki unnt að skjóta þeim til Dómstóls GSÍ. Golfþing, sem er æðsta vald í málefnum GSÍ, hafi á golfþingi 2007 samþykkt reglugerð um aganefnd GSÍ þar sem m.a. kveðið er á um að úrskurðir aganefndar skyldu vera endanlegir og að þeim verði ekki áfrýjað. Engar efnislegar breytingar hafi verið gerðar á 12. gr. reglugerðarinnar frá þeim tíma og ekki heldur eftir að heimild til breytinga á reglugerðum sambandsins fluttist frá golfþingi til stjórnar GSÍ á árinu 2011.

Vísar varnaraðili einnig til 18. gr. laga GSÍ þar sem fjallað er um nefndir sambandsins og kveðið á um stöðu þeirra að þessu leyti. Í greininni er kveðið á um hvenær áfrýja megi úrskurðum nefndanna til dómstóla GSÍ. Úrskurðum áhugamennskunefndar og forgjafanefndar má áfrýja til Dómstóls GSÍ, en um

aganefndina segir að hún skuli starfa skv. sérstakri reglugerð settri af stjórn GSÍ. Fyrir lagabreytinguna 2011 sagði, skv. sérstakri reglugerð settri af golfþingi. Liggi því beint við að túlka þetta ákvæði með gagnályktun á þann hátt að slík áfrýjun úrskurðar aganefndar sé aldrei heimil.

Niðurstaða

Frestur skv. 2. mgr. 13. gr. laga um dómstóla GSÍ var liðinn þegar áfrýjun sóknaraðila var móttokin á skrifstofu GSÍ. Það er hins vegar mat dómstólsins að ákvörðun Dómstóls GSÍ í úrskurði frá 27. janúar 2015 og misvísandi ákvæði 9. mgr. 9. gr. laga um dómstóla GSÍ hafa vakið þá trú hjá sóknaraðila að frestur til áfrýjunar væri lengri en ákvæði 2. mgr. 13. lagana kveður á um. Ekki þykir rétt að láta sóknaraðila bera hallan af ákvörðun Dómstóls GSÍ og misræmi í lögum um dómstóla GSÍ.

Ákvæði um aganefnd hefur verið í lögum GSÍ a.m.k. frá 2001. Í gildandi reglugerðum um aganefnd hefur, a.m.k. frá 2007, verið að finna regluna um að úrskurðir nefndarinnar skyldu vera endanlegir. Golfþing, sem er æðsta vald í málefnum GSÍ, samþykkti á golfþingi 2007 reglugerð um aganefnd GSÍ. 12. gr. reglugerðarinnar hefur efnislega ekki verið breytt frá 2007. Það var því golfþing GSÍ sem samþykkti það reglugerðarákvæði sem hér er krafist úrlausnar um hvort standist.

Það eitt að golfþing GSÍ færði vald til setningar reglugerðar um aganefnd til stjórnar GSÍ breytir engu um gildi 12. gr. reglugerðarinnar, sem eins og áður segir engum efnislegum breytingum hefur tekið frá því það var sett af golfþingi. Reglugerðarákvæðið gekk ekki framar lögum um dómstóla GSÍ þegar það var sett 2007, og á því hefur engin efnisleg breyting orðið þótt vald til breytinga á því hafi verið fært til stjórnar GSÍ á árinu 2011.

Til hliðsjónar leit dómstólinn einnig til þess að golfreglurnar eru samþykktar af R&A Rules Limited og Golfsambandi Bandaríkjanna (USGA). Reglugerð um aganefnd GSÍ á sér eðlilega fyrrmynd í reglugerðum um aganefndir golfsambanda þeirra landa. Ákvæði 12. gr. um að úrskurðir aganefndar GSÍ séu endanlegir og verði ekki áfrýjað á sér að sama skapi m.a. hliðstæðu í reglugerð Enska golfsbandsins, sem nær til Englands og Wales, útgefin í maí 2014. Sú reglugerð tekur m.a. til áhorfenda sem skilgreindir eru sem hluti þáttakenda sem reglugerðin nær til. Úrskurðir úrskurðaraðila innan aganefndar Enska golfsbandsins eru að sama skapi ekki áfrýjanlegir nema í undantekningartilvikum og þá aðeins til æðra úrskurðarvalds innan aganefndarinnar. Þau undantekningartilvik eru upptalín í 4 liðum og eru efnislega eftirfarandi;

1. Að úrskurðurinn hafi byggst á villu um staðreyndir eða niðurstaða úrskurðar-aðilans stangist á við þau sönnunargögn sem fyrir lágu.
2. Að átt hafi sér stað alvarlegir ágallar á málsmeðferðinni hjá úrskurðaraðilanum.
3. Að ný og mikilvæg sönnunargögn hafi komið fram sem hafi ekki verið tiltæk fyrir en eftir málflutning fyrir úrskurðaraðilanum og að þessi sönnunargögn gætu hafa leitt til að úrskurðaraðilinn hefði komist að annarri niðurstöðu efnislega.

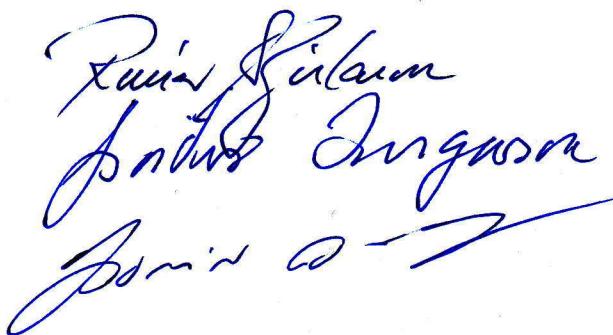
4. Að ákvörðuð refsing í máli væri augljóslega ósanngjörn í ljósi staðreynda sem úrskurðaraðilinn byggði á.

Þótt þessi ákvæði séu ekki lögfest í reglugerð um aganefnd GSÍ þótti dómstólnum einnig rétt að horfa til þeirra sjónarmiða sem fram koma í þessum ákvæðum. Ekkert þeirra þykir eiga við í máli þessu.

Dómsorð:

Kröfu varnaraðila um frávísun er hafnað.

Úrskurður Dómstóls GSÍ um frávísun máls frá Dómstóli GSÍ er staðfestur.

The handwritten signature consists of three lines of cursive script. The first line starts with 'Þórir' and ends with 'Þórsson'. The second line starts with 'þórr' and ends with 'þórsson'. The third line starts with 'þórir' and ends with a stylized signature mark.